

[A. Johansen.]

Tusinde Mennesker i Arbejde — for dem, der er tilbage, føles stærkere for hvert Aar, der gaar. Vi har ikke Raad til at sætte saa store Dele af Menneskeheden over Styr ved ikke at søge at skaffe dem Arbejde. Naar man indskrænker Opgaven til at omfatte dem, der er vanskeligst stillede, tror jeg heller ikke, det er mere uoverkommeligt, end at det høje Ting meget vel kunde give det sin Støtte med paa Vejen.

Lovforslaget om midlertidig Udvidelse af Retten til Understøttelse fra statsanerkendte Arbejdsløshedskasser er som af den ærede Ordfører for Venstre (Stensballe) nævnt i det væsentligste det samme som det tilsvarende i Fjor. Det er dog paa visse Punkter forbedret. Man er vist tilbøjelig til fra visse Sider at betragte det som en gyldig Grund til at lade være at beskæftige sig med Arbejdsløshedsspørgsmaalet, at Antallet af arbejdsløse synker, idet man mener, at der saa ikke er Grund til at yde forlænget Hjælp ud over Arbejdsløshedunderstøttelsen. Men denne Opfattelse er efter min Mening en absolut Misforstaaelse, idet den forøgede Beskæftigelse jo kun gavner dem, der kommer i Arbejde. For dem, der ikke kommer i Arbejde, er Stillingen ganske den samme som under den store Arbejdsløshed, og for dem er Krisen, som jeg allerede har nævnt det, stadig lige slem. Den forøger fra Aar til Aar deres Lidelser. Den virker paa en ganske anden Maade, end naar der sætter en stor Krise ind paa een Gang, for i saadanne Tilfælde har de, der pludselig bliver arbejdsløse, Understøttelsen at holde sig til. De er alle sammen berettigede dertil og vil, saa længe Kassens Understøttelsesmuligheder rækker til, have Adgang dertil. Men det gælder ikke for dem, der gennem Aar har været ramt af en fortsat Arbejdsløshed, for dem er de Understøttelsesmuligheder udelukket, og dem gælder det om at komme til Hjælp. Krisens Afviklingsstadium er for mange Arbejdere langt alvorligere end Krisens Indtræden.

Saa maa jeg maaske, inden jeg slutter, have Lov til at gøre et Par Bemærkninger om Formuespørgsmaalet. Jeg tillod mig i Fjor ved Sagens Behandling at gøre opmærksom paa, at de Formuer, som Kasserne havde den Gang, kun udgjorde en Fjerdedel af det, de skulde være, hvis de skulde kunne dække den Risiko, som Arbejdsløshedskasserne har ved en indtrædende stor Krise. Jeg nævnte udtrykkelig, at den Arbejdsløshedskasse, som jeg gennem mange Aar selv har repræsenteret, paa et vist Tidspunkt havde en Formue, der beløb sig til 150 Kr.

pr. Medlem, og at de Penge i Løbet af et Aar og en Vintersæson til var ganske forsvundet. Det betyder, at Arbejdsløshedskasserne midt i den værste Krisetid — for saa kort er en Krise aldrig, at den nøjes med at strække sig over 1½ Aar — maa paabyde deres Medlemmer store ekstra Bidrag. Det har man kunnet, det er lykkedes at faa Medlemmerne til at holde sammen under Betalingen, fraset visse Faneflugtsforsøg, men det er i allerhøjeste Grad uheldigt, og derfor bør efter min Mening Lovgivningen ikke hæfte sig ved, at der nu gennem flere Aar er gjort kraftige Konsolideringsforsøg, takket være hvilke Kassernes Formue er steget; thi den er kun steget som Følge af, at Kasserne midt i den værste Krisetid har fordoblet eller tredoblet Kontingenterne. Det slog lige til til at faa det til at løbe rundt.

De offentlige Tilskud kommer først indtil 1½ Aar efter, saa er Krisen maaske under Afvikling og de daglige Udgifter mindre. Saa kommer der større Tilskud i Forhold til de forhøjede Kontingenter, og saa vokser Formuerne i Løbet af kort Tid forholdsvis hurtigt. Det er det Fænomener, man i Øjeblikket efter min Mening forser sig paa. En Formue paa 300 Kr. pr. Medlem vil efter min Mening være Minimumet for, hvad en Arbejdsløshedskasse, der skal kunne staa en Krise imod, bør ligge inde med. Det har Direktoratet med haard Haand — og jeg vil gerne tilføje: med min Tilslutning — gennemført over for Arbejdsløshedskasserne, og der er derfor ingen Anledning til at sige: nu er der saa og saa mange Penge, som maa kunne bruges til andre Formaal. Formuerne har kun eet Formaal: at sikre Kassernes vedtægtsmæssige Udbetalinger paa en Maade, som ogsaa det offentlige kan være tjent med, fordi Statstilskuddene derved kommer til at falde mere regelmæssigt og jævnt.

Jeg takker den ærede Ordfører for Venstre, fordi han stillede i Udsigt, at hans Parti vilde vise al den Forhandlingsvilje, det kunde. Han ytrede Haab om en større Forhandlingsvilje her i dette Ting end i det andet Ting, og dette Haab kan jeg slutte mig til. Jeg skal hermed anbefale Lovforslagene til Tingets Velvilje.

Unmack: Vi har i Dag faaet forelagt tre Lovforslag, alle sammen vedrørende Arbejdsløsheden, og jeg er glad ved, at disse tre Lovforslag lader til at skulle behandles i eet Udvalg. Som det vil vides, har mit Parti i det andet høje Ting netop hævdet, at disse Lovforslag burde behandles samtidigt,